

Vergaderjaar 1992–1993

22 893**Wijziging van de Gemeentewet en van een aantal andere wetten met het oog op de invoering van de Gemeentewet en vaststelling van het tijdstip van inwerkingtreding van de Gemeentewet (Invoeringswet Gemeentewet)****Nr. 6****MEMORIE VAN ANTWOORD**

Ontvangen 8 maart 1993

1. Algemeen

Met belangstelling heb ik kennisgenomen van de vragen en opmerkingen uit het voorlopig verslag. Uit de bijdragen leid ik af dat het voorstel in het algemeen kan rekenen op instemming.

Diverse fracties hebben gevraagd naar het tijdstip van inwerkingtreding van de nieuwe Gemeentewet. Ik streef ernaar de wet zo mogelijk nog dit jaar, doch uiterlijk op 1 januari 1994, in werking te laten treden. Of dat mogelijk zal zijn hangt uiteraard af van een snelle voortgang van het wetgevingsproces. Ik hoop dat de nieuwe Provinciewet gelijktijdig met de nieuwe Gemeentewet in werking kan treden. Het wetsvoorstel Invoeringswet Provinciewet ligt voor advies bij de Raad van State. Voorts hebben diverse fracties aandacht gevraagd voor de materiële belastingbepalingen en de daarin opgenomen regeling van de werktuigenvrijstelling. Bij brief van 29 januari jl. aan de Voorzitter van de Eerste Kamer (kamerstuk 21 591 nr. 68b) heb ik aangegeven dat, omwille van de nu geboden voortgang van het onderhavige wetsvoorstel, afgeweken wordt van het aanvankelijk gekozen traject. Thans is gekozen voor inwerkingtreding van de nieuwe materiële belastingbepalingen door middel van een aparte Invoeringswet materiële belastingbepalingen. Een daartoe strekkend wetsvoorstel is in procedure gebracht. Dit betekent dat de nieuwe Gemeentewet bij of zo kort mogelijk na haar inwerkingtreding nog zal worden gewijzigd op het punt van de materiële belastingbepalingen. Dat zal geschieden via de genoemde Invoeringswet materiële belastingbepalingen. Het voorgaande houdt in dat de gemeenten na de inwerkingtreding van de nieuwe Gemeentewet mogelijk tijdelijk nog te maken hebben met de huidige belastingbepalingen, zij het dat die via de onderhavige Invoeringswet zijn aangevuld met wijzigingen die de afgelopen jaren in de gemeentewet zijn opgenomen (bijvoorbeeld inzake limitering onroerend-goedbelastingen, leges en rechten en de fiscalisering van de parkeerheffingen). Het gedurende korte tijd nog doorwerken van het huidige belastingregime – dit in reactie op een opmerking van de leden van de fractie van het CDA – ontmoet naar mijn oordeel geen bezwaar. Ik wijs er de aan het woord zijnde fractie

overigens op dat er geen sprake zal zijn van inwerkingtreding van de Gemeentewet zonder materiële belastingbepalingen. Het onderhavige voorstel leidt er hooguit toe dat de bestaande, in dit voorstel aangepaste, materiële belastingbepalingen hun gelding blijven behouden totdat zij worden vervangen.

De leden van de CDA-fractie hadden in het kader van deze wet graag een passage gezien over de wat zij noemden min of meer recente ontwikkelingen in het binnenlands bestuur. Daarbij doelden zij onder andere op de thans in discussie zijnde vraag of het gemeentebestuur zich in meer monistische dan wel dualistische richting zou dienen te ontwikkelen, met de mogelijkheid om ook wethouders te benoemen die geen lid van de gemeenteraad zijn. Zijn er op dit terrein ten departemente of elders studies in voorbereiding, zo vroegen zij. Op dit terrein zijn op het departement geen specifieke studies in voorbereiding. Ik heb begrepen dat de externe commissie die in opdracht van de Bijzondere Commissie Vraagpunten uit de Tweede Kamer zal rapporteren over het vraagstuk van de gekozen of benoemde burgemeester, enkele beschouwingen zal wijden aan monisme en dualisme op lokaal niveau.

De leden van de CDA-fractie herinnerden aan de toezegging gedaan bij de behandeling van het wetsvoorstel nieuwe Gemeentewet om de Gemeentewet vijf jaar na de inwerkingtreding te evalueren. Ik heb hier nota van genomen.

De leden van de fractie van D66 hadden er ondanks enige reserve toch begrip voor dat enkele aan de Eerste Kamer toegezegde aanpassingen van de nieuwe Gemeentewet via de Invoeringswet worden gerealiseerd. Ik teken daarbij aan dat het hier om technische aanpassingen gaat. Wel plaatsten deze leden kanttekeningen bij de naar hun oordeel sobere motivering van enkele van die aan de Eerste Kamer toegezegde wijzigingen. Zij verwezen naar de onderdelen G, S, W en HH van Hoofdstuk I. Ik ben van oordeel dat de in de onderdelen G, S en W voorgestelde wijzigingen voldoende zijn toegelicht. Het tweede en het derde lid van onderdeel G vloeien voort uit een aan de Eerste Kamer gedane toezegging. Het betreft een redactionele wijziging. De zinsnede «De wethouders genieten, in welke vorm ook, geen vergoedingen....» wordt gewijzigd in «De wethouders genieten geen vergoedingen, in welke vorm ook....». De overeenkomstige bepaling ten aanzien van burgemeesters wordt ook aangepast. De wijziging in onderdeel S strekt ertoe buiten twijfel te stellen dat zowel de voorbereidingsfase van een plan, als het moment van vaststelling ervan onder de werking van de artikelen 111 en 112 vallen. De in onderdeel W voorgestelde wijziging beoogt eventuele problemen met betrekking tot de uitleg van het begrip «bijzondere wet» te voorkomen. Op deze wijze is ondubbelzinnig duidelijk dat de taakverwaarlozingsregeling alleen betrekking heeft op door andere wetten dan de Gemeentewet gevorderd bestuur. Ter nadere toelichting op de in onderdeel HH voorgestelde wijziging verwijs ik naar het hoofdstuksgewijze deel van deze memorie.

De leden van de fractie van D66 vroegen de regering voorts aan te geven, in zoverre dat op dit moment is te overzien, tot welke wijzigingen in Gemeente- en Provinciewet het BON-proces aanleiding zal geven. In het zeer binnenkort in te dienen voorstel voor een Kaderwet bestuur in verandering zullen geen wijzigingen van Gemeente- en Provinciewet worden opgenomen. Wel wordt in het voorstel naar deze wetten verwezen. Voorts herinnerden deze leden eraan dat zij bij de plenaire behandeling van de Gemeentewet zich op het standpunt hadden gesteld dat het in het kader van de regiovorming in ieder geval mogelijk gemaakt moet worden dat gemeenten taken overdragen aan rechtstreeks gekozen regionale besturen. Destijds heb ik erop gewezen dat die discussie

gevoerd moet worden in het kader van de nieuwe Provinciewet en in het kader van de, wat toen werd aangeduid als, nota Bestuur stedelijke gebieden (Handelingen TK 25 september 1990 blz. 4–144). Bij de behandeling van de Provinciewet in de Tweede Kamer heb ik mij geen voorstander getoond van de mogelijkheid van overdracht van gemeentelijke taken aan deelprovincies (Handelingen TK 10 april 1991 blz. 67–3743). Hoewel ik begrip heb voor het feit dat deze leden hun standpunt in herinnering brachten, acht ik de Invoeringswet Gemeentewet niet het juiste kader om dit onderwerp te bespreken. De aanstaande behandeling van het ontwerp-Kaderwet lijkt mij daarvoor beter passen.

De leden van de SGP-fractie wezen erop dat de onduidelijkheid over de definitieve nummering onhandig is, onder meer met het oog op reeds in voorbereiding zijnde of zelfs al gepubliceerde handboeken en dergelijke. Ik onderken het door deze leden gesignaleerde probleem, doch ik teken daarbij aan dat omvangrijke wetgevingsprodukten regelmatig gewijzigd worden, hetgeen uiteraard consequenties heeft voor (al dan niet losbladige) handboeken. Het belang van een uiteindelijk doorlopende nummering op het moment dat de Gemeentewet in werking treedt rechtvaardigt mijns inziens de vernummeringsmogelijkheid in de slotbepalingen van het onderhavige wetsvoorstel. Ook bij een omvangrijk project als het nieuw Burgerlijk Wetboek is de handelwijze gevolgd dat de «werknummering» gedurende lange tijd afweek van de uiteindelijke nummering.

2. Inspraak

De leden van de fracties van de PvdA, VVD en SGP gingen in op de in artikel 151 van de nieuwe Gemeentewet opgenomen inspraakbepaling. De leden van de SGP-fractie gaven te kennen dat zij, gelet op de uitgebreide regeling van voorbereidingsprocedures in de Algemene wet bestuursrecht, de meerwaarde van de inspraakbepaling niet konden inzien. Ik wijs erop dat de reikwijdte van de voorbereidingsprocedure in de Algemene wet bestuursrecht beperkter is dan die van de inspraakbepaling in de Gemeentewet. De Algemene wet bestuursrecht is beperkter omdat de voorbereidingsprocedure alleen betrekking heeft op ontwerpbesluiten in de zin van die wet, terwijl de inspraakbepaling in de Gemeentewet betrekking heeft op het ruimere begrip beleidsvoornemens. Ik hecht eraan deze ruimere strekking in de Gemeentewet in stand te laten. Daarom ben ik geen voorstander van schrapping van artikel 151. Ik vestig er nog eens de aandacht op dat op bladzijde 2 van de memorie van antwoord bij het wetsvoorstel tot «Wijziging van de Algemene wet bestuursrecht en enkele andere wetten in verband met de regeling van een procedure voor de voorbereiding en totstandkoming van besluiten en aanpassing van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne en enkele andere wetten aan de eerste tranche van de Algemene wet bestuursrecht» (kamerstuk 22 601, nr. 6) is aangegeven dat de regering het zou toejuichen wanneer gemeenten in hun ingevolge de nieuwe Gemeentewet vast te stellen inspraakverordening waar mogelijk de standaardprocedures van de Algemene wet bestuursrecht zouden volgen. Het inmiddels door de VNG opgestelde model voor een algemene inspraakverordening voldoet hieraan, doordat de voorbereidingsprocedure van afdeling 3.4 van de Algemene wet bestuursrecht daarin van toepassing wordt verklaard.

3. Financiële gevolgen

Over de regeling van de financiële gevolgen voor de invoering van de Gemeentewet hebben de leden van verschillende fracties vragen gesteld.

Die vragen betreffen samengevat:

- het verband tussen de lagere compensatie via het Gemeentefonds en de lagere uitname uit het Provinciefonds;
- de argumentatie voor een lagere compensatie via het Gemeentefonds;
- de argumentatie voor een lagere uitname uit het Provinciefonds.

Het was de leden van de D66-fractie opgevallen dat door de lagere compensatie via het Gemeentefonds tegemoet kan worden gekomen aan de door de provincies naar voren gebrachte bezwaren tegen de hoogte van de uitname uit het Provinciefonds. De leden van de GPV-fractie meenden dat de koppeling tussen de beide mutaties inhoudelijk niet is gemotiveerd. De leden van de VVD-fractie zagen graag een reactie op de brief van de VNG van 17 oktober 1991 waarin onder meer de koppeling tussen beide mutaties wordt bekritiseerd.

Zoals eerder opgemerkt (memorie van toelichting blz. 5) komt de relatie tussen beide bedragen voort uit het indertijd in de memorie van toelichting bij de nieuwe Gemeentewet neergelegde uitgangspunt van een budgettair neutrale invoering. Dat uitgangspunt heeft ook bij de parlementaire behandeling van het wetsvoorstel niet ter discussie gestaan. De omstandigheid dat de aan de invoering verbonden besparingen bij de provincies moeten worden bereikt, terwijl de compensatie van kosten van invoering bij gemeenten neerslaat zet naar onze mening het belang van een billijke algehele afweging voorop. Vanuit die achtergrond moet ook het globale karakter worden gezien van de herbezinning op de bedragen naar aanleiding van de in de Gemeentewet aangebrachte veranderingen.

De leden van de D66-fractie maakten kritische opmerkingen over de verlaging van de compensatie via het Gemeentefonds voor wat betreft de versoerde inspraakprocedures en het opstellen van de meerjarenramingen. Voorts vroegen deze leden of de regering rekening heeft gehouden met mogelijke uit amendering voortgekomen kostenverhogingen. De leden wezen daarbij op het openen van de mogelijkheid van deeltijdwethouderschap en op de afschaffing van het toezicht op strafverordeningen.

De versoering in de inspraakprocedures hebben wij gewaardeerd op f 1,3 miljoen. Dit bedrag komt overeen met circa 20% van het oorspronkelijk geraamde bedrag van f 7,0 miljoen dat beschikbaar was als compensatie voor de inspraakprocedures. Ik meen dat het vervallen van de plicht tot overleg met in de gemeente werkzame instellingen en organisaties daarmee evenwichtig is gewaardeerd. De waardering is niet globaler dan de oorspronkelijke raming van de compensatie voor de inspraakprocedures.

Voor wat betreft de verplichting tot het opstellen van meerjarenramingen werd eerder (memorie van toelichting blz. 6) gewezen op de eenmalige compensatie van f 16 miljoen die is verleend voor de invoering van de comptabiliteitsvoorschriften in 1985. Het opstellen van meerjarenramingen is overigens in de eerste plaats voor gemeenten zelf van belang voor een goede financiële besluitvorming.

De nieuwe Gemeentewet opent voor gemeenten de mogelijkheid van deeltijdwethouderschap. Uiteraard is hier geen sprake van een verplichting. Compensatie is daarom niet aan de orde. In het algemeen ben ik van oordeel dat de niet in de heroverweging betrokken wijzigingen op het oorspronkelijke wetsvoorstel per saldo niet tot noemenswaardige kostenstijgingen voor gemeenten leiden.

Ik heb met voldoening geconstateerd dat de leden van de CDA-fractie de regeling van de financiële gevolgen voor de invoering van de

Gemeentewet billijk achten. Genoemde leden vroegen wel in hoeverre de uitname uit het Provinciefonds overeenkomt met de thans te voorziene besparing bij de provincies door inkrimping van personeel op toezicht houdende afdelingen van de provinciale griffies. Voor wat betreft de verlaging van de uitname vroegen de leden van de GPV-fractie waarom moet worden aangenomen dat in redelijke mate tegemoet is gekomen aan de bezwaren van het IPO.

De besparingen op de toezichthoudende afdelingen zijn moeilijk kwantitatief te voorzien. Dit komt in de eerste plaats door de omstandigheid dat provincies reeds geruime tijd hebben geanticipeerd op het nieuwe toezicht. Daarnaast zijn de besparingen mede afhankelijk van de wijze waarop de provincies het nieuwe toezicht kwalitatief invullen. De aanname dat in redelijke mate tegemoet is gekomen aan de bezwaren van het IPO is een bestuurlijke inschatting. Die inschatting is overeind gebleven na een gesprek met de provincies over het toezicht.

De leden van de CDA-fractie verzochten de op de rechtspositie van wethouders, burgemeesters, raadsleden en gemeentesecretarissen betrekking hebbende AMvB's aan de Kamer voor te leggen.

Het streven is erop gericht de Gemeentewet uiterlijk op 1 januari 1994 in werking te laten treden. Gelet op de slotbepaling van de Invoeringswet, die rekening houdt met de drie-maanden-termijn die in het Bestuursakkoord met de VNG wordt genoemd, zal de Invoeringswet vóór 1 oktober 1993 in het Staatsblad moeten zijn geplaatst. Door deze drie-maanden-termijn worden de gemeenten in staat gesteld zich voor te bereiden op de nieuwe wet. De AMvB's op basis van de Gemeentewet zullen eveneens uiterlijk op 1 januari 1994 in werking moeten treden en dus ook vóór 1 oktober 1993 in het Staatsblad moeten zijn geplaatst. Er resteert derhalve een relatief korte voorbereidingstijd en dat voor onderwerpen die in technisch-juridisch opzicht ingewikkeld van aard zijn en waarover ook nog enig overleg, alsmede advisering door de Raad van State, moet plaatsvinden. Indien de AMvB's bovendien nog bij de Kamer zouden moeten worden «voorgehangen», zou een en ander betekenen dat zij uiterlijk 1 augustus 1993 moeten zijn vastgesteld. Dit acht ik geen haalbare kaart.

Om toch tegemoet te komen aan de wens van de CDA-fractie kan nu al globaal worden aangegeven wat de inhoud van de AMvB's zal zijn. In het algemeen zal het gaan om, deels technische, aanpassingen aan de nieuwe Gemeentewet. Bovendien zal de toezegging, de full-time grens voor wethouders te verlagen naar gemeenten met 18 000 inwoners, in de nieuwe AMvB inzake de rechtspositie van wethouders worden gerealiseerd. Ook worden de tijdsbestedingsnormen voor de wethouders in de andere gemeenteklassen nader bekeken.

Tevens zullen de afspraken die in het Bestuursakkoord Rijk-VNG zijn neergelegd in de AMvB inzake de rechtspositie van wethouders worden opgenomen. Deze afspraken betreffen:

- een vergoeding van de waarnemer van het ambt van wethouder;
- de zgn. 18%-regeling: het openen van de mogelijkheid om aan gewezen wethouders die een uitkering wegens invaliditeit genieten, een toelage toe te kennen indien de invaliditeit in overwegende mate haar oorzaak vindt in de aard van de werkzaamheden van de betreffende wethouder of in de bijzondere omstandigheden waaronder deze moesten worden verricht;
- een regeling voor wethouders betreffende de compensatie van de over de werkgeversbijdrage in de IZA-premie verschuldigde AOW/AWW.

In dit verband wijs ik nog op het volgende. Artikel 102 van de Gemeentewet bepaalt dat de bezoldiging van de secretaris bij algemene

maatregel van bestuur moet worden geregeld. Aan opnemings van dat artikel lag de gedachte ten grondslag dat enige normering in de centrale regelgeving van belang is voor een gecoördineerd en geharmoniseerd bezoldigingsbeleid voor de gemeentelijke openbare dienst. Bij het streven in dat kader naar evenwichtige beloningsverhoudingen binnen de openbare dienst was het belangrijkste uitgangspunt dat gelijk(waardig) overheidswerk gelijk beloond moet worden. Daartoe werden bij de herziening van de zogeheten Ubink-normen per 1 januari 1981 de gemeenten voor de bezoldiging van de bestuurders en het personeel ingedeeld in 11 inwonersklassen. Voor de gemeentesecretarissen werd daarbij per inwonersklasse een rijkssalarisschaal vastgesteld. Zo werd een relatie gelegd tussen de salarisopbouw bij de gemeenten en het Rijk. De laatste twee jaar zijn de ontwikkelingen rondom de totstandkoming van een nieuw, gedecentraliseerd overlegstelsel inzake arbeidsvoorwaarden echter in een stroomversnelling geraakt. Per 1 april 1993 zal het «sectorenmodel» ingevoerd worden. Dat betekent dat vanaf dat moment het overleg over de arbeidsvoorwaarden decentraal in onder meer de sector Gemeenten gevoerd wordt (uitgezonderd het overleg met betrekking tot de centrale VUT, de pensioenen en de aanspraken bij ziekte, arbeidsongeschiktheid en werkloosheid, voorzover overeenkomend met de wettelijke aanspraken voor werknemers in de marktsector). De verantwoordelijkheid voor de ontwikkelingen binnen een sector op het terrein van de arbeidsvoorwaarden ligt dan bij de sectorwerkgevers.

In de sectoren Gemeenten, Provincies en Waterschappen zijn inmiddels werkgeversverenigingen opgericht, die namens de verschillende werkgevers in hun sector het arbeidsvoorwaardenoverleg voeren met de centrales van overheidspersoneel. Het voorgaande kan tot gevolg hebben dat de ontwikkelingen in de verschillende sectoren uiteen gaan lopen. Formeel en feitelijk komt er dus een einde aan het streven naar een geharmoniseerd arbeidsvoorwaardenbeleid voor de overheid als geheel en resteert alleen nog een streven naar evenwichtige verhoudingen binnen een sector. In verband daarmee vervalt de noodzaak voor enige centralisatie in de regelgeving met het oog op een gecoördineerd overheidsbezoldigingsbeleid, hetgeen tevens betekent dat de enige grond voor het handhaven van artikel 102 van de Gemeentewet komt te vervallen. In de bij deze memorie gevoegde nota van wijziging wordt dan ook voorgesteld artikel 102 te schrappen.

II. HOOFDSTUKSGEWIJS

Hoofdstuk 1 Wijziging van de Gemeentewet

Onderdeel G

Het openen van ruimere delegatiemogelijkheden in een aantal artikelen betreffende rechtspositionele aspecten riep nog vragen op bij de leden van de D66-fractie. Aan de regering werd gevraagd aan te geven bij welke wijzigingen in de rechtspositie van burgemeesters, wethouders, gemeentesecretarissen en leden van raden en commissies er zich knelpunten voordoen en op welke punten zij voornemens is gebruik te maken van de mogelijkheid tot subdelegatie.

In de memorie van toelichting is gesteld dat op grond van de uitvoeringspraktijk van vergelijkbare artikelen in de huidige gemeentewet is gebleken dat wijzigingen in de rechtspositionele sfeer, anders dan technische aanpassingen van bepaalde bedragen, regelmatig voorkomen. Als voorbeelden kunnen worden genoemd de eenmalige uitkering van 6% over het feitelijk salaris van de maand september 1992 en de eenmalige

uitkering ter compensatie van de effecten die zijn opgetreden ingevolge de inwerkingtreding van de Wet stelselherziening ziektekostenverzekering tweede fase (Stb. 1991, 587). Behalve het voorbeeld dat reeds werd genoemd in de memorie van toelichting (de opclassificatie) kan, in diezelfde sfeer, de verhoging van de tijdbestedingsnorm van wethouders worden genoemd. Hieronder wordt verstaan het in een bepaalde gemeente verhogen van de tijdbestedingsnorm van wethouders en daarmee het verhogen van hun bezoldiging, zonder dat dit zijn grond vindt in het inwonertal van een gemeente. Dit instrument kan worden gebruikt als er zich bijzondere omstandigheden voordoen, waardoor de bestuurlijke zwaarte van de gemeente aanmerkelijk groter is dan wat normaal is in de betreffende inwonersklasse. Onder de huidige gemeentewet geschiedt verhoging van de tijdbestedingsnorm bij besluit van gedeputeerde staten. De voorgestelde formulering in het onderhavige artikel maakt het mogelijk de verhoging van de tijdbestedingsnorm bij ministeriële regeling tot stand te brengen. Zonder de voorgestelde wijziging zou steeds een algemene maatregel van bestuur noodzakelijk zijn.

Onderdeel N

De leden van de fractie van de PvdA vroegen een reactie naar aanleiding van het standpunt van het Bestuurlijk Overleg Stadsdelen Amsterdam in verband met de voorgestelde wijziging in artikel 89. Ook de leden van de fracties van D66, VVD, SGP en GPV brachten deze wijziging ter sprake. Artikel 89 beoogt de zuiverheid in de (personele) verhoudingen tussen de deelgemeenten en de centrale gemeente te waarborgen. Om recht te doen aan dit uitgangspunt meen ik dat een verbod voor ambtenaren van de centrale gemeente om deel uit te maken van het deelgemeentebestuur op zijn plaats is. Dit betekent evenwel niet dat een ambtenaar die aangesteld is door of ondergeschikt is aan deelraad X, doch woonachtig is in deelgemeente Y, geen zitting zou mogen hebben in het bestuur van deelgemeente Y. Naar mijn mening bestaat daartegen geen enkel bezwaar. Voor gemeenteamttenaren is het immers ook mogelijk om zitting te hebben in een gemeenteraad van een gemeente waar men niet werkzaam is. In verband hiermee kan ik mij niet vinden in de opvatting van Brederveld in de Gemeentestem van 15 januari 1993, dat onderdeel d in het eerste lid van artikel 89 kan vervallen. In relatie met de van-overeenkomstige-toepassing-verklaring van artikel 13 (onderdeel h van het eerste lid daaronder begrepen) zou dat immers betekenen dat *alle* ambtenaren, aangesteld door of ondergeschikt aan enige deelraad, in geen enkele andere deelraad binnen de centrale gemeente zitting zouden kunnen hebben.

Ik kies voor de volgende opzet:

in het tweede lid van artikel 89 wordt artikel 13 van overeenkomstige toepassing verklaard, met dien verstande dat daaruit geen belemmering voortvloeit voor een ambtenaar, aangesteld door of ondergeschikt aan een deelgemeentebestuur om deel uit te maken van het bestuur van een andere deelraad binnen de gemeente. Het niet schrappen van de woorden «eerste lid» in artikel 89, tweede lid, in het aanvankelijk voorstel was een omissie. Brederveld heeft daar terecht op gewezen. In deze opzet is het echter niet nodig de gemeentesecretaris apart in artikel 89, eerste lid, onder c te noemen. Deze functionaris valt immers onder de categorie «ambtenaar door of vanwege het gemeentebestuur aangesteld of daaraan ondergeschikt». Een en ander is in de bijgevoegde nota van wijziging opgenomen.

Kort samengevat komt de voorgestelde incompatibiliteitenregeling met betrekking tot deelraadsleden en ambtenaren dan neer op het volgende:

- ambtenaren van de centrale gemeente mogen geen lid zijn van het bestuur van een deelraad (artikel 89, tweede lid jo. artikel 13, eerste lid, onderdeel h)
- ambtenaren aangesteld door of ondergeschikt aan het bestuur van een deelraad mogen geen deel uitmaken van het bestuur van die deelraad, met uitzondering van
  - a. ambtenaren van de burgerlijke stand
  - b. hen die als vrijwilliger dan wel uit hoofde van een wettelijke verplichting niet bij wijze van beroep hulpdiensten verrichten
  - c. onderwijzend personeel (artikel 89, eerste lid, onderdeel c nieuw. jo. art. 89, tweede lid en artikel 13, eerste lid, onderdeel h en het tweede lid)
- een ambtenaar aangesteld door of ondergeschikt aan het bestuur van een deelraad mag wel deel uitmaken van het bestuur van een andere deelraad (artikel 89, tweede lid).

De leden van de SGP-fractie vroegen in hoeverre bij de wijziging van artikel 89 rekening is gehouden met de ontwikkelingen rond «Bestuur op niveau», die ook van betekenis kunnen zijn voor de relatie tussen gemeenteraden en deelraden. De leden van de fractie van D66 stelden een overeenkomstige vraag. Deze ontwikkelingen hebben in dit verband als zodanig geen rol gespeeld. Het gaat immers om een uitgangspunt, dat evenzeer van belang is voor de «niet-BON»-gebieden. Ook daar kunnen deelraden ingesteld worden.

In de stellingname van het Bestuurlijk Overleg Stadsdelen Amsterdam heb ik geen aanleiding gezien terug te komen op mijn voornaamste argument tot wijziging van artikel 89. De vergelijking die wordt gemaakt met de relatie gemeenten-provincie gaat naar mijn oordeel niet op. Provincies zijn immers direct op de wet gebaseerde bestuurlijke entiteiten. Deelraden zijn organen van de centrale gemeente. Hun bestaan, alsmede hun taken en bevoegdheden zijn afhankelijk van besluitvorming van de centrale gemeente. Bovendien kan de centrale gemeente bepalen in hoeverre toezicht nodig is op de uitoefening van bevoegdheden door de deelraad (zie artikel 83 jo. 86). Dat deelraden in de praktijk met een grote mate van zelfstandigheid kunnen functioneren doet aan het voorgaande niet af. Overigens kan uit de brief van het Bestuurlijk Overleg Stadsdelen afgeleid worden dat het gevaar van belangenverstremgeling wordt onderkend, gelet op de vier suggesties die worden gedaan. Een wettelijke regeling tot uitbreiding van het verbod om deel te nemen aan bepaalde stemmingen, acht ik niet goed mogelijk. Dat zou dan moeten leiden tot een wettelijke normering, gericht op ambtenaren van de centrale gemeente die deel uitmaken van een deelgemeente. Openheid over de functies van deelraadsleden is een goede zaak. Die openheid alleen is echter niet voldoende om het gevaar van belangenverstremgeling te weren. Een regeling op lokaal niveau op grond waarvan het bepaalde ambtenaren verboden is deel uit te maken van het bestuur van een deelgemeente – ook de leden van de fractie van D66 opperden deze gedachte – acht ik niet gewenst. Het Bestuurlijk Overleg Stadsdelen Amsterdam dacht daarbij aan ambtenaren die in hun functie een belangrijke invloed hebben op het tot stand komen van besluiten die rechtstreeks van invloed zijn in een deelgemeente. Hoe kan echter in een concreet geval bepaald worden of zulks het geval is? Dat blijft afhankelijk van een waardeoordeel. Verwezenlijking van de door het Bestuurlijk Overleg gedane suggesties leidt tot nodeloos ingewikkelde regelgeving. Ik acht dat bepaald onwenselijk. De regelgeving moet naar mijn oordeel zo helder mogelijk zijn waar het de belangrijke vraag betreft wie deel mogen uitmaken van vertegenwoordigende organen. De desbetreffende wettelijke bepalingen moeten zo min mogelijk ruimte laten voor subjec-

tieve interpretaties. Voor een lokaal beleid op dit punt is geen ruimte. Dit blijkt ook uit artikel 129, vijfde lid, van de Grondwet, dat geen delegatie toelaat met betrekking tot regeling van betrekkingen die niet gelijktijdig met het raadslidmaatschap uitgeoefend kunnen worden.

De leden van de fractie van het GPV vroegen aandacht voor de positie van politie-ambtenaren die na de reorganisatie van het politiebestedel lid van de gemeenteraad willen worden. In het nieuwe politiebestedel zal een regionaal politiekorps ingevolge artikel 35, eerste lid, van het voorstel voor de Politiewet uit territoriale en functionele onderdelen bestaan. De territoriale onderdelen van een regionaal politiekorps zullen een of meer gemeenten kunnen omvatten. Zij zullen ook delen van gemeenten kunnen beslaan (kamerstuk 22 562, nr. 12). Ik meen dat de ambtenaren, aangesteld voor de uitvoering van de politietaak (de zgn. executieve ambtenaren van politie), die van een territoriaal onderdeel deel uitmaken, geen lid kunnen worden van de raad van de gemeenten die binnen het territorium van dat onderdeel vallen. Ik baseer die mening op de jurisprudentie over artikel 25 van de oude Gemeentewet, waarvoor artikel 13 van de nieuwe Gemeentewet in de plaats komt. In zowel het oude als het nieuwe artikel wordt het lidmaatschap van een gemeenteraad onverenigbaar verklaard met het zijn van ambtenaar, door of vanwege het gemeentebestuur aangesteld of daaraan ondergeschikt. Volgens de Afdeling rechtspraak van de Raad van State is een wachtmeester bij de rijkspolitie die zijn functie uitoefent bij de groep die dienst doet in de gemeente waar hij is gekozen als lid van de gemeenteraad, aan het bestuur van die gemeente ondergeschikt (te weten aan de burgemeester voor wat betreft handhaving van de openbare orde) in de zin van artikel 25 van de Gemeentewet. Hij vervult daarmee een met het lidmaatschap onverenigbare betrekking (uitspraak van 29 april 1990, Gemeentestem 6904). Naar mijn oordeel verkeert een executieve ambtenaar van politie die straks bij een territoriaal onderdeel werkzaam is, in dezelfde positie als een executieve ambtenaar die thans bij een groep van de rijkspolitie werkzaam is. Dit impliceert dat hij geen lid kan worden van de raad van een gemeente die binnen de grenzen van het territoriale onderdeel valt. Wel kan hij, indien hij aan de eis van ingezetenschap voldoet, lid worden van de raad van een gemeente die in het gebied van andere territoriale onderdelen van het desbetreffende regionale politiekorps ligt. Executieve ambtenaren van politie die bij een functioneel onderdeel van een regionaal politiekorps werkzaam zullen zijn, zullen in geen van de gemeenten die in de desbetreffende regio liggen, lid van de gemeenteraad kunnen zijn. Dat is het gevolg van de omstandigheid dat de gehele regio hun werkgebied vormt en zij dus onder omstandigheden onder het gezag van iedere burgemeester in de regio vallen. Zij kunnen worden vergeleken met executieve ambtenaren van rijkspolitie die centrale diensten in een district vervullen. Voor ambtenaren van een regionaal politiekorps, aangesteld voor de uitvoering van technische, administratieve en andere taken ten dienste van de politie, zal geen belemmering bestaan om lid van de gemeenteraad te worden. Omdat zij niet onder gezag van de burgemeester staan, zijn zij niet ondergeschikt aan het gemeentebestuur. Of zij hun functie vervullen bij een territoriaal dan wel functioneel onderdeel doet daarbij niet ter zake. Waar moeilijk kan worden ontkend dat de executieve ambtenaren van een regionaal politiekorps in de gevallen die hiervóór zijn beschreven, ondergeschikt aan het gemeentebestuur zijn, meen ik dat het niet onredelijk is hen in die gevallen van het lidmaatschap van de gemeenteraad uit te sluiten.

Onderdeel FF

Wij hebben kennisgenomen van de instemmende opvatting van de leden van de fractie van D66.

Onderdeel FFa

De leden van de GPV-fractie vroegen of het de bedoeling is tegelijk met de mogelijke invoering van een versnelde procedure voor geldverdringen eventueel een voorstel te doen inzake de bevoegdheid van burgemeester en wethouders ter zake. Ik zal in overleg met de Minister van Justitie bezien of dat mogelijk is.

Onderdeel HH

De leden van de fractie van D66 waren van mening dat er argumenten zijn om de mogelijkheid te handhaven dat van krachtens delegatie door de burgemeester aan ambtenaren genomen besluiten beroep op het college van burgemeester en wethouders wordt opengesteld. Deze leden onderbouwen deze stelling niet. Wij wijzen erop dat het gaat om de uitoefening van bevoegdheden ten aanzien waarvan de burgemeester (indien hij die bevoegdheden zelf zou hebben uitgeoefend) verantwoordelijk zou zijn aan de gemeenteraad. Beroep op de raad past dus in dit kader. Beroep op de burgemeester zelf (als oorspronkelijk bevoegd orgaan) is ook mogelijk. Dat de burgemeester een eenhoofdig orgaan is doet daaraan niet af. Beroep op het college, waar de burgemeester die verantwoordelijk is voor het door hem genomen delegatiebesluit deel van uitmaakt, is ongewenst. Er bestaat immers geen reguliere verantwoordingsplicht van de burgemeester jegens het college. Het zou niet in de verhoudingen passen indien het college (waar de burgemeester deel van uitmaakt) een krachtens delegatie door een ambtenaar genomen besluit zou vernietigen, terwijl de burgemeester daar zelf geen voorstander van zou zijn.

Onderdeel LL

De leden van de GPV-fractie vroegen of in artikel 220 niet beter het derde en vierde lid van overeenkomstige toepassing zouden kunnen worden verklaard in plaats van opnemings van het zesde en zevende lid. Het zesde en het zevende lid zijn opgenomen om duidelijk aan te geven dat voor de bijzondere regeling met betrekking tot de goedkeuring van besluiten tot wijziging van het tarief van een belasting een afwijkende regeling geldt. Gedeputeerde staten (en niet de Kroon) zijn bevoegd een termijn te stellen waarvoor het besluit zal gelden.

Onderdeel KKK

De leden van de SGP-fractie vroegen zich af of de voorgestelde regeling met betrekking tot de aanpassing van algemeen verbindende voorschriften niet als ongewenst gevolg heeft dat na de aanpassingsperiode onzekerheid kan bestaan over de geldigheid van algemeen verbindende voorschriften. Kan dit niet leiden tot een toenemend beroep op de rechter, zo vroegen deze leden. Ook de leden van de fractie van D66 vroegen aandacht voor de rechtsonzekerheid die naar hun oordeel zou kunnen voortvloeien uit het van rechtswege vervallen van algemeen verbindende voorschriften. Ik wijs erop dat de overgangsregeling ertoe strekt de gemeenten in de gelegenheid te stellen hun voorschriften binnen een bepaalde periode (twee jaar) aan te passen aan de nieuwe Gemeentewet. Zou deze voorziening niet worden getroffen, dan zouden deze verordeningen direct na de inwerkingtreding van de nieuwe Gemeentewet al (deels) onverbindend zijn. Dat nieuwe regelgeving vragen kan oproepen met betrekking tot de verenigbaarheid van bestaande regelgeving daarmee (en dientengevolge tot beroep op de

rechter kan leiden) is niet te vermijden. Ik verwijs ter illustratie naar de jurisprudentie op artikel 194 van de huidige gemeentewet. De leden van de GPV-fractie vroegen in dit verband aan welke algemeen verbindende voorschriften moet worden gedacht. Gelet op het karakter van de Gemeentewet zal het in de regel niet gaan om algemeen verbindende voorschriften op specifieke beleidsterreinen. Gedacht kan worden aan bijvoorbeeld de gemeentelijke reglementen van orde voor de gemeenteraden en de colleges van burgemeester en wethouders, maar ook aan verordeningen op deelgemeenteraden.

De leden van de fractie van D66 waren van mening dat met het voorgestelde tweede lid van artikel 287 (het generiek vervallen verklaren van besluiten) een situatie kan ontstaan die in strijd is met de Aanwijzingen voor de wetgevingstechniek. Deze leden gaven niet aan op welke Aanwijzingen zij daarbij specifiek doelden. Voor zover zij het oog hadden op paragraaf 5.2 van de (nieuwe) Aanwijzingen voor de regelgeving, welke paragraaf betrekking heeft op intrekking van regelingen, wijs ik erop dat genoemde paragraaf geen betrekking heeft op de intrekking van gemeentelijke verordeningen. Terwille van de kenbaarheid verdient het uiteraard aanbeveling dat de gemeentelijke wetgever zijn regelgeving expliciet aanpast of intrekt. In het nader rapport (onderdeel 4a) is daarop gewezen naar aanleiding van een overeenkomstige opmerking van de Raad van State.

HOOFDSTUK III MINISTERIE VAN BINNENLANDSE ZAKEN

Artikel 7

De leden van de CDA-fractie betuigden hun instemming met het duidelijker tot uitdrukking brengen van de toezichthoudende taak van gedeputeerde staten ingeval een gemeente een beroep doet op artikel 12 van de Financiële-Verhoudingswet 1984, door het vereiste van een door gedeputeerde staten voor te bereiden verslag over de financiële positie van de betreffende gemeenten. Zij vroegen in welke mate gedeputeerde staten door een dergelijk verslag meer onderzoek geacht worden te plegen naar die financiële situatie en of hiermee een wijziging in het artikel 12-beleid wordt beoogd. Verder vroegen zij of ten aanzien van de voorgestelde gewijzigde termijn waarbinnen het verslag van gedeputeerde staten moet worden ingediend overleg gepleegd is met het IPO.

De leden van de CDA-fractie deelden de visie ten aanzien van het artikel 12-verslag. Ten gevolge van het nieuwe toezichtsregime zal het toezicht zich meer richten op de probleemgevallen. Dit betekent dat gedeputeerde staten enerzijds, in het geval van repressief toezicht, minder onderzoek hoeven te plegen naar de financiële situatie van de gemeente en anderzijds, in het geval van preventief toezicht, de probleemgevallen meer aandacht zullen vragen.

Inhoudelijk gezien is er geen sprake van een wijziging in het artikel 12-beleid. De kwaliteitscriteria die aan het artikel 12-verslag worden gesteld sluiten namelijk nauw aan bij de criteria voor het rapport dat de Ministers van Binnenlandse Zaken en van Financiën, op grond van artikel 9, tweede lid, van het Financiële-Verhoudingsbesluit 1984, doen opstellen over de financiële situatie van de gemeente en voor de beoordeling van een aanvraag voor een aanvullende bijdrage. Het verslag kan als goede basis dienen voor het Inspectie-rapport, mits het voldoet aan de gestelde kwaliteitseisen en binnen de gestelde termijn wordt ingediend. De Inspectie blijft de taak houden de in het verslag gepresenteerde informatie te beoordelen in het kader van het artikel 12-beleid. Op

grond van die beoordeling komt de Inspectie tot een advies over de te verlenen steun en eventuele aan de gemeente op te leggen bijzondere voorschriften. Daarmee blijft de essentie van het artikel 12-onderzoek gehandhaafd. Over de gewijzigde termijn waarbinnen het verslag van gedeputeerde staten moet worden ingediend is overleg gepleegd met het IPO. In eerste instantie bestond het voornemen in de Invoeringswet Gemeentewet te bepalen dat gedeputeerde staten hun verslag binnen twee maanden na ontvangst van het afschrift van de aanvraag aan de beheerders van het Gemeentefonds zouden moeten zenden. Bij deze termijn heeft het IPO in zijn advies een kanttekening geplaatst. Naar aanleiding daarvan is de termijnstelling met betrekking tot de indiening van een aanvraag van een gemeente om een aanvullende bijdrage met een maand vervroegd naar 1 december. Voor wat betreft het tijdstip waarvoor gedeputeerde staten hun verslag aan de Ministers van Binnenlandse Zaken en van Financiën moeten zenden, wordt nu uitgegaan van 15 februari van het begrotingsjaar waarvoor de aanvullende bijdrage is aangevraagd. Gedeputeerde staten hebben dan een periode van 2½ maand of meer om het verslag op te stellen en in te zenden, afhankelijk van hoeveel eerder dan 1 december de aanvraag om een aanvullende bijdrage wordt gedaan.

Deze wijzigingen in de termijnen worden doorgevoerd via een wijziging van het Financiële-Verhoudingsbesluit 1984. Deze wijziging is om advies voorgelegd aan o.a. het IPO. Het IPO stemt in met de wijzigingsvoorstellen. Geconstateerd wordt dat de rol van de toezichthouder zoals die is uitgewerkt in deze voorstellen, aansluit bij de filosofie van de nieuwe Gemeentewet. Ook de termijn van 2½ maand voor het opstellen van een verslag zal in zijn algemeenheid geen problemen opleveren. Ten slotte kan het IPO ook instemmen met de opgestelde kwaliteitscriteria inzake het verslag. De wijziging van het Financiële-Verhoudingsbesluit 1984 is inmiddels om advies gezonden aan de Raad van State.

Voorts wilden de leden van de CDA-fractie ook in het kader van deze Invoeringswet benadrukken dat het Rijk moet zorgdragen dat de gemeenten een reëel financieel meerjarenperspectief wordt geboden met betrekking tot de te verwachten uitkeringen. Volgens artikel 185 van de Gemeentewet moeten de ministers de gemeenten vóór 1 oktober van het jaar voorafgaande aan het begrotingsjaar gegevens verstrekken over de uitkeringen die ze voor dat jaar kunnen verwachten, voor zover deze gegevens niet eerder bekend zijn gemaakt. De ministers moeten daarbij tevens een indicatie geven van de wijzigingen die in de daaropvolgende vier jaar in de uitkeringen worden verwacht. Ik ga ervan uit dat ministers zoveel mogelijk naar deze bepaling zullen handelen.

HOOFDSTUK VII MINISTERIE VAN VOLKSHUISVESTING, RUIMTELIJKE ORDENING EN MILIEUBEHEER

De leden van de GPV-fractie waren niet overtuigd van de noodzaak in de Wet op de Ruimtelijke Ordening voor te schrijven dat inspraak moet plaatsvinden. Deze leden vroegen of het redelijkerwijs denkbaar is dat dit juist op dit terrein niet zal gebeuren en zij verwezen nog naar de rechtsbescherming op het terrein van de ruimtelijke ordening.

Ik merk in de eerste plaats op dat het in het voorgestelde artikel 6a van de Wet op de Ruimtelijke Ordening vervatte voorschrift dat inspraak moet plaatsvinden, niet nieuw is. Ook het huidige artikel 6a van de wet bevat deze verplichting. De verplichting is in haar huidige omvang in 1985 in de wet opgenomen (na aanvaarding van een daartoe strekkend amendement). Wel nieuw in het voorgestelde artikel 6a is dat voor de te

volgen inspraakprocedure wordt verwezen naar de (gelijkluidende) eisen van artikel 151 van de Gemeentewet. Tot dusverre bevat de Wet op de Ruimtelijke Ordening in artikel 6a, tweede lid, zelf de te volgen procedure. Het is op zich juist te veronderstellen dat gemeenten op dit terrein zelf regelingen zullen treffen, ook wanneer zij daartoe niet verplicht zijn. Juist dit gegeven lag evenwel ten grondslag aan het opnemen van artikel 6a in de Wet op de Ruimtelijke Ordening in 1985. Voorkomen diende te worden dat sommige gemeenten op het onderhavige vlak wel regelingen treffen – die dan bovendien niet gelijklozend behoeven te zijn – en andere gemeenten niet. Bij veel gemeenten bestond reeds vóór de wetswijziging van 1985 de behoefte om de bevolking in een vroegtijdig stadium te betrekken bij ruimtelijke ontwikkelingen van een bepaald gebied en niet te wachten tot het moment waarop een ontwerp-bestemmingsplan officieel ter inzage wordt gelegd. Tenslotte merk ik nog op dat inspraak in dit verband onderscheiden moet worden van rechtsbescherming.

HOOFDSTUK XIII SLOTBEPALINGEN

Voor het antwoord op de vraag van de leden van de PvdA-fractie naar de inwerkingtreding van de nieuwe Gemeentewet verwijs ik naar het algemeen deel van deze memorie.

Nota van wijziging

In de bijgevoegde nota van wijziging worden nog enkele voor het merendeel technische wijzigingen voorgesteld. Deze licht ik hier graag toe. De onderdelen 1.A en 1.B werden hiervoor al toegelicht.

Ad onderdeel 1.C.

In artikel 157 wordt ten onrechte nog verwezen naar de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne. Verwezen moet worden naar artikel 15.33 van de Wet milieubeheer, die per 1 maart jl. in werking is getreden.

Ad onderdelen 1.D. en 1.E.

Deze wijzigingen hangen samen met het initiatiefvoorstel van het lid van de Tweede Kamer Achttienribbe-Buijs c.s. tot wijziging van de Wet op de Registeraccountants en de Wet op de Accountants-Administratieconsulenten (Wijziging in verband met de invoering van de Achtste Richtlijn van de Raad van de Europese Gemeenschappen inzake het vennootschapsrecht, kamerstuk 22 313). Dit voorstel is thans bij de Eerste Kamer in behandeling. Wij gaan ervan uit dat dat voorstel in werking zal zijn getreden op het moment dat de nieuwe Gemeentewet in werking treedt.

Genoemd wetsvoorstel geeft naast registeraccountants ook bepaalde accountants-administratieconsulenten de bevoegdheid de controle te verrichten die in artikel 393

van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek is voorgeschreven voor jaarrekeningen. Dat zijn de accountants-administratieconsulenten die bij hun inschrijving in het register als bedoeld in artikel 36 van de Wet op de Accountants-Administratieconsulenten de aantekening hebben dat deze controle aan hen kan worden opgedragen. In het verlengde daarvan ligt het voor de hand dat in artikel 215 van de Gemeentewet naast registeraccountants ook de accountants-administratieconsulenten kunnen worden belast met het onderzoek van de gemeentelijke jaarrekening.

Ad onderdeel 1.F.

Deze aanpassing vloeit voort uit de Invoeringswet Boeken 3, 5 en 6 nieuw Burgerlijk Wetboek.

Ad onderdelen 2.A. en 2.B.

De wijzigingen van artikel 7 van hoofdstuk III van de Invoeringswet Gemeentewet zorgen ervoor dat in de Financiële-Verhoudingswet 1984, waar relevant, exact dezelfde begrippen worden gebruikt als in de Wet algemene regels herindeling en in titel VI van de Gemeentewet. Het betreft de begrippen «wijziging van de gemeentelijke indeling» en «grenscorrectie».

Van een wijziging van de gemeentelijke indeling wordt gesproken bij instelling en opheffing van gemeenten en bij een wijziging van de gemeentegrenzen als deze naar verwachting betrekking heeft op 10% of meer van het inwonertal van tenminste één van de betrokken gemeenten.

Onder een grenscorrectie wordt verstaan een wijziging van een gemeentegrens die naar verwachting het inwonertal van geen van de betrokken gemeenten met 10% of meer zal doen toe- of afnemen.

In de artikelen 12, nieuw lid 9 en 28 van de Financiële-Verhoudingswet 1984 komt de term wijziging van de gemeentelijke indeling voor. Met deze term wordt echter mede bedoeld op grenscorrecties. Om ieder misverstand te vermijden, wordt de nieuwe terminologie ook in de Financiële-Verhoudingswet 1984 aangehouden.

De eerste grenscorrecties, die zijn gebaseerd op de procedures uit de Wet algemene regels herindeling zijn per 1 januari 1993 van kracht geworden. Daarom is het noodzakelijk aan deze bepalingen terugwerkende kracht tot en met 1 januari 1993 te verbinden.

Voor de goede orde merk ik op dat het Besluit verfijningen algemene uitkeringen op korte termijn eveneens aan de nieuwe terminologie zal worden aangepast.

Ad onderdeel 2.C.

De wijziging onder 1 is het gevolg van de invoering van het nieuwe onderdeel parkeerbelastingen in artikel 221. In onderdeel MM van de Invoeringswet Gemeentewet wordt het oude onderdeel h vernummerd in i. De wijziging onder 2 vloeit voort uit de eerdergenoemde inwerking-treding van de Wet milieubeheer.

Ad onderdeel 2.D.

Door de gewijzigde redactie van het vierde lid van artikel 32, waar «belastingverordeningen» is gewijzigd in besluiten, wordt bereikt dat het bepaalde in de artikelen 28-30 ook niet van toepassing is op de zogenoemde bekostigingsbesluiten. Deze bekostigingsbesluiten zijn geïntroduceerd bij de Wet van 22 mei 1991 tot wijziging van diverse wetten in verband met vereenvoudiging van regelgeving en vergroting van gemeentelijke en provinciale beleidsvrijheid (Stb. 394). In die wet is het voorschrift opgenomen dat de raad voordat met het treffen van de voorzieningen wordt aangevangen, besluit in welke mate de aan die voorzieningen verbonden lasten door middel van een baat- en bouwgrondbelasting zullen worden verhaald.

Door de onderhavige wijziging worden niet alleen besluiten tot vaststelling of wijziging van de verordening baatbelasting dan wel bouwgrondbelasting maar ook bekostigingsbesluiten aangemerkt als besluiten van de gemeente waaraan het gebied is toegevoegd.

Ad onderdelen 3.A. en 3.B.

Terwille van de leesbaarheid en duidelijkheid is de verwijzing naar artikel 297 van de Gemeentewet vervangen door een concrete omschrijving daarvan.

Ad onderdeel 3.C.

De wijziging onder 1 betreft een technische aanpassing in verband met de inwerkingtreding van de Wet milieubeheer. De wijziging onder 2 herstelt een foutieve verwijzing.

Ad onderdelen 3.D. en 3.E.

Deze wijzigingen betreffen enerzijds een technische aanpassing in verband met de inwerkingtreding van de Wet milieubeheer. Anderzijds wordt terwille van leesbaarheid en duidelijkheid de verwijzing naar artikel 297 van de Gemeentewet vervangen door de concrete omschrijving daarvan.

Ad onderdeel 3.F.

Dit betreft een redactionele verbetering.

Ad onderdeel 4.

Ingevolge het hiervoor onder 1.D. en 1.E. genoemde initiatiefwetsvoorstel Achttienribbe-Buijs c.s. komt artikel 70b van de Wet op de Registeraccountants te vervallen. Aan de in artikel 4 van hoofdstuk IX voorgestelde wijziging van artikel 70b komt daarmee de grondslag te ontvallen.

De Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken
D. IJ. W. de Graaff-Nauta